

2016. április 17. – Húsvét 4. vasárnapja

Abban az időben Jézus ezt mondta tanítványainak: „Juhaim hallgatnak szavamra. Ismerem őket, és ők követnek engem. Örök életet adok nekik, nem vesznek el soha, és senki nem ragadja ki őket kezemből. Atyám, aki nekem adta őket, nagyobb mindenkinél: Atyám kezéből nem ragadhat ki senki semmit. Én és az Atya egy vagyunk.”

Jn 10,27-30

Krisztus papságában részesülünk. Amikor papi és szerzetesi hivatásokról beszélek, akkor hozzátok is, mint pásztorokhoz szólok, hiszen családokat édesanyaként, édesapaként kell vezetnetek.

Az evangéliumban van egy nagyon megnyugtató, békét sugárzó kép: „Az Atya kezéből senki, semmit nem ragadhat el.” Az Isten kezébe helyezni az életünket, a szereteteink életét, teljes bizonyosságot és biztonságot jelent a felől, hogy az életünk kiteljesedhet. Mégis éppen emiatt van bennünk nyugtalanság, mert az a tapasztalatunk, hogy minden elragadható tőlünk. Azért félünk, aggódunk, mert amink van, az nem biztos, hogy holnap még a miénk lesz. Ebből fakad az ember belső zaklatottsága. Pedig éppen abban kell megerősödnünk, hogy semmit nem lehet elvenni tőlünk, amit az Istennek adtunk. Ezért tehát Istennek kell odaajándékozni mindazt, amit szeretünk, amit a szívünkben rejtünk.

Azonban van itt egy komoly probléma. Nemrégiben liturgikus megbeszélésünk volt, ahol előjött a ministrálás kérdése. Szerintem ez az egyik legfontosabb kérdés, meg is mondom miért. A tapasztalatok azt mutatják, hogy a ministrálás az első lépcső a papi, szerzetesi hivatáshoz. Ezek után megállt a beszélgetés. Ugyanis arról volt szó, hogy szerintem ezt le kell írni, és egy kis körlevélben a hívek elé kell tární. Fölmerült a kérdés, ha ezt beírjuk, akkor félő, hogy a szülők nem fogják engedni a gyerekeket, mert mi lesz, hogyha az ő gyerekük pap vagy szerzetes akar lenni azért, mert annak idején ministrálni hozták őket. S arra jutottunk, hogy ezt inkább ne hozzuk a tudomásukra.

Egész héten azon vergődtem, hogy helyesen döntöttünk-e? Egy édesanya és édesapa fél attól, hogy Isten elragadja az ő gyermekét? Nemde a legnagyobb önzés ez? Az én központúságunk kivetülése. Mindez beleér a szívünkbe. Önzőek és irigyek vagyunk, mert attól félünk, hogyha a gyermekünk pap lesz, akkor nem a mi álmunk valósul meg.

Ezek után hozzátok mint szülőkhöz, mint pásztorokhoz hogyan közeledhet Krisztus? Hogyan ajándékozhatja neked oda a jó pásztor képét, aki az életét adta övéért – a gyermekedért is? Hogyan birkózol meg a jó pásztor problémával? Vagy azt gondolod, hogy ez pusztán a klérusnak, a papságnak a dolga? Nem kell megijedni, vigasztaljátok magatokat, nem lesz minden ministránsból pap – hátha épp a tiedből nem lesz. De ha nem engeded őt Jézushoz, az oltárhoz, akkor arról lemondhatsz, hogy te jó pásztor vagy, és Krisztushoz tartozol. Semmiféle közösségben nem vagy Krisztussal, ha félted

tőle a gyermekedet. Semmiféle kapcsolat nincs közted és Krisztus között, ha a szíved legmélyén félsz ettől.

Mindannyian én központúak vagyunk. De nem lehet Istennek tetsző, jó cselekedet az, ami magamra irányul. Milyen gyönyörűen fogalmaz a Szeretet himnusz: „Odaadhatom a testemet égő áldozatul, ha szeretet nincs bennem, semmit sem használ nekem.” Ha a cselekedet rám irányul, akkor ez sehova, pontosabban a semmibe vezet. Persze az ember józanul fölteszi a kérdést: akkor talán az a jó cselekedet, ami leválik rólam? Miféle jó cselekedet az, ami leszakad rólam? Itt ragadhatjuk meg a lényegét. Az Úr Jézus azt mondja: Én és az Atya egy vagyunk. Amit ő tesz, azt teszem én is. Krisztus nem válik le a cselekedeteiről. Nem lényegtelen, hogy te vagy az, aki jót tettél, nagyon is fontos, mert az életedet ez által teljesedik ki. De nem az a lényeg, hogy te, hanem az, hogy a cselekedeted Jézusra irányult, és elérte Őt, hiszen egyedül Ő – az Isten – a jó. Ezért az igazi jócselekedet mindig a misztérium – azaz a szívünk – felé vezet minket. Minden jócselekedet a szívünkéből árad ki. Éppen ezért minden igaz cselekedetünkben Isten az, aki a maga szeretetével és jóságával árad bele a világba.

A pásztor vezet, úton van, örök vándor, aki bőséges legelőre vezet a rábízottakat. A jó pásztor a szívében megérkezett ember. Azonban a szívében Krisztushoz megérkezett ember a cselekedeteiben örökkön úton van Istenhez, az Atyához. Nap, mint nap megérkezni a szívünkbe, az ő jelenlétébe, mert Belőle fakad a jócselekedet. Nem én, hanem ő itat, etet – általam.

Az ember, amikor Istenhez érkezik, találkozik mindazokkal, akiket Jézus vezet. Egy pásztornak meg kell tanulnia, hogy csak akkor képes vezetni, ha ő maga is vezethetővé lesz. Ha a pásztor nem tudja a szíve, a lelke vezetni, akkor ő sem tud senkit Krisztushoz irányítani. Látnunk kell, hogy Jézus hogyan vezet másokat. Föl kell ismerni a másokban mindazt a jót, ami a szívéből, Istenből források. Engednem kell, hogy a másik jócselekedetei rávegyenek engem arra, hogy én is megtegyem azt, amit ő. Ez az utánczás mégsem uniformizál, mert minden ember élete egy utánozhatatlan csoda, olyan út, ami a szívből forrásokon Jézushoz vezet. Ez a számtalan életút teszi élhetően széppé és gazdaggá a világot.

Amen.